

Antidogma - Brexit: kívül tágasabb!

2016 július 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

„Az angoloknak szükségük van a világra, hogy z?rzavart keltsenek benne, amíg a világ észre nem veszi, hogy már nincs szüksége az angolokra.”

Rögtön Albert Paraz francia író bonmot-ja jutott az eszembe, amikor értesültem a Brexit-népszavazás eredményér?, amelynek következtében az angolok végre valahára és remélhet?leg végérvényesen – bár erre nincs garancia – kitarodnak az Európai Unióból, ahol egyébként a kontinentális Európával szembeni hagyományos intrikus szerepkörük (vö. perfid Albion) ismeretében eddig sem volt semmi keresnivalójuk, hacsak nem tengerentúli zabigyerekeik el?retolt hely?rségeként. Évszázadokon keresztül szüntelenül azon mesterkedtek, hogy megfúrjanak minden európai egységtörekvést akár spanyol, akár francia, akár német vezetéssel. Nem véletlenül próbálta – az ? felfogásában Brestt?l Vlagyivosztokig terjed?, egyrészt a francia–német–oroszból megbékélés eszméjén nyugvó, másrészt az angolszász világgal szembeni politikai-katonai ellensúlynak szánt – az „Európa-er?dön” mindenáron kívül tartani ?ket és ezért vétózta meg kétszer is (1963-ban és 1967-ben) a felvételi kérelmüket De Gaulle tábornok, akivel egyébként korábban maga Churchill közölte, hogy „a nyílt tenger és Európa közül mi mindig a nyílt tengert fogjuk választani”.

A francia elnök tisztában volt vele, hogy „(a)mit az angolszászok akarnak, az egy határok nélküli Európa; az amerikaiak Európája, a multik Európája. Egy olyan Európa, amely a kérelhetetlen amerikai hegemonia alá lenne helyezve. Egy olyan Európa, ahol minden európai ország elveszítené a lelkét.” Valójában az eredeti De Gaulle-i koncepcióhoz képest éppen a lényegét tekintve „kasztrált”, csupán egy szabadkereskedelmi övezetté degradált jelenlegi Európai Unió jórészt éppen az angolok állandó aknamunkája következtében lett azzá, ami: gazdasági óriás létére politikai törpe, az Egyesült Államok csatlósa, a NATO égisze alatt, amelynek célját els? f?titkára, a szintén angol Hastings Ismay abban látta, hogy „az oroszokat kint, az amerikaiakat bent, a németeket pedig lent tartjuk”. Márpedig ez a cél, dacára a háború vége óta eltelt 70 és a hidegháború vége óta eltelt 25 évnek, mindmáig változatlan.

Ami az angolok „európaiságának” geopolitikai kontextusát illeti, teljesen világosan látható, hogy az amerikai és az európai blokk közötti történelmi, etnikai, kulturális és mentalitásbeli határt nem az Atlanti-óceán, hanem a La Manche-csatorna jelenti. Egyértelm?en ezt bizonyítja az is, hogy egészen a legutóbbi id?kig az angolok politikai, gazdasági és pénzügyi téren sokkal inkább az amerikaiak beépített ügynökeiként viselkedtek, mintsem az európai nagycsalád szolidáris tagjaiként. Kezdeti vonakodásukat követ?en kés?bb is csak azért csatlakoztak az akkori – árulkodó angol nevére – „közös piachoz”, hogy az európai egységgel kapcsolatos szigorúan haszonelv? szemléletüket a földrész országaira er?ltetve, egy politikailag „béna kacska” szerepére kárhoztassák a kés?bbi Európai Uniót, egészen máig tartó hatállyal. Miután beléptek, belülr?l rombolták szét a folyamatos szabotázsukkal. Ez volt mindig is a titkos céljuk: lerombolni azt, ami a napóleoni kontinentális blokád felélesztésének t?nt számukra.

Küldetés teljesítve. Az „Európa-er?d” immár nyitva áll a globalizáció el?tt, minden iparosítási politika kudarcra ítéltetett, a határain pedig szabadon özönlik be a harmadik világ összes nyomorultja. Szavazásai, vétói, az európai intézményekre gyakorolt állandó pressziói azt mutatják, hogy az Egyesült Királyság nemcsak integrálódni nem volt hajlandó, de folyamatosan és minden fronton az igazi európai szuverenitás, a közös európai pénznem, a szociális és fiskális jogharmonizáció, vagyis lényegében az európai egység elmélyítése ellen ügködött, ráadásul pedig némely európai ország politikai vezetésének szégyenletes cinkosságát kihasználva (divide et impera!), különböző mentességeket és el?jogokat harcolt ki magának a többiek rovására. Úgy is mondhatni tehát, hogy a mostani népszavazással csupán törvényesített egy de facto kezdett?l fogva érvényesül?, álcázott Brexitet. Éppen ezért az angolok távozásával végre egy igazán nagy (talán az utolsó) lehet?ség adódik a De Gaulle által elképzelt független és egységes, dinamikus és homogén Európa megteremtésére.

Jellemz? egyébként, hogy az EU-ból való kilépésért kampányoló brit euroszeptikusok fenntartás nélkül támogatják a szabadkereskedelmet, és a harmadik világbeli bevándorlással szemben is sokkal kevésbé ellenségesek, mint kontinentális elvarátaik – és ez teljesen logikus. Minden hibája ellenére ugyanis az Európai Bizottság még igyekszik – és néha sikeresen – útját állni az egyre zabolátlanabb globális kapitalizmusnak, London és Berlin eddigi hallgatóságos szövetsége ellenére is. Az el?bbi irigyli az utóbbi ipari erejét, az utóbbi csodálja az el?bbi zsarolási potenciálját, és közös er?vel próbálták kontrázni Franciaországot mint a globalizáció legf?bb európai akadályát, amelynek ebb?l a szempontból kétségtelenül sok van a rovásán. Így többek között a génmanipulálás nemzetközi nagygyűjának számító amerikai Monsantoval szembeni fellépés, a környezetszennyez? intenzív mez?gazdaság és a német állattenyésztési modell ellenzése, az Európában képz?d? hasznukat offshore paradicsomokba menekít? multinacionális vállalatok megadóztatása és hasonlók.

A Wall Street & City geng, amelynek a mindenkori brit kormány volt a brüsszeli ügynöke, nyilván nem szívesen mond le az európai zsákmányról, és igyekszik késleltetni, s?t akár megakadályozni az angolok kitéssékelését. Ezt valószínűsíti egyebek mellett Peter Sutherland június 25-i Twitter-bejegyzése is, aki szerint „ezt az eredményt valahogy meg kell fordítani” (sic!). Márpedig Sutherland nem akar ki. Az Európai Bizottság korábbi versenypolitikai

biztosa (kecskére káposztát) jelenleg a Goldman Sachs nemzetközi elnökeként a banksztervilág egyik tótumfaktuma. Ahogy az elején is utaltam rá: ez a meccs még távolról sincs lejátszva. Már csak azért sem, mert a britek bármikor újra kérhetik felvételüket az EU-ba – akár az eddigieknél is kedvezőbb feltételekkel.

Gazdag István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló